

Oscar Font i Cafiameras

Benvolgut amic:

Les meves respostes a les vostres preguntes són aquestes:

-A "L'Esquella", a més de la llibertat que ens va donar el PSUC (l'organització que se n'havia incautat), teníem la que ens vam prendre nosaltres, que no era pas poca. Els temes els triàvem l'equip de dibuixants i redactors encarregat de la confecció del setmanari. De censura n'haviem de suportar la imposada per la guerra, però la veritat és que no ens limitava gaire.

-En acabar la guerra vaig passar la frontera amb la meua unitat militar, de manera que els problemes que vaig haver d'afrontar relacionats amb el meu treball es centraven en el fet de sobreviure.

-Penso que sí, que la tasca dels humoristes gràfics va contribuir a mantenir uns somriures que reforçaven la moral dels civils i dels combatents.

-En una ocasió, ens va venir a veure -a la redacció de "L'Esquella"- un guàrdia d'assalt, uniformat, que duia un gran paquet embolicat amb papers de diari. Ens digué que sabia de bona font que una organització política rival havia acordat atacar el local on ens reuníem. La cosa (deia ell) era molt seriosa i ens venia a proposar l'adquisició d'un fusell màuser -era el contingut del paquet- perquè ens poguéssim defensar. Hi afegia una capsa de municions, naturalment indispensables. Després de regatejar formalitzàrem la compra, més il.lusionats per comptar amb una joguina bèl.lica que no pas temorosos d'un atac que no es va produir. Em penso que el fusell era una relíquia de la guerra

d'Àfrica, i sort vam tenir que la informació del policia era un rumor fals.

Amb el desig que el que us dic us sigui d'alguna utilitat, em plau de saludar-vos molt cordialment.

Pere Calders

Barcelona 25 de febrer de 1990